

[Ministeren for Grønland.]

nansiering af alternative erhverv til fiskerisektoren. Ministeriet for Grønland udarbejdede i den anledning et ændringsforslag til loven, der blev fremlagt på Grønlandsrådets møde i juni dette år, hvor det fik en velvillig modtagelse.

Det foreliggende ændringslovforslag tilsigter at skabe en ramme for støtte til det private erhvervsliv i Grønland, der er tilpasset de nuværende vanskelige økonomiske vilkår. Der stilles således forslag om, at der kan gives samme støtte til andre erhverv end eksporterhvervene, således at der også kan gives støtte til virksomheder inden for industri, handel og håndværk samt fåreaavl, ligesom der stilles forslag om, at maksimumsgrænsen for rente- og afdragsfri lån hæves til 60 pct.

Ved forslaget er der tilvejebragt hjemmel for, at der i højere grad kan ydes statsgaranti for lån optaget i private pengeinstitutter, idet man finder det ønskeligt, at denne form for lån på længere sigt skal træde i stedet for den nuværende långivning over erhvervsstøtten. Som en nydannelse foreslås indført en rentetilskudsordning for lån optaget i private pengeinstitutter. Ordningen er stadig genstand for forhandlinger mellem de private pengeinstitutter i Grønland, og de nærmere regler for denne foreslås fastsat efter forudgående tilslutning fra finansudvalget.

Endelig åbner forslaget mulighed for afskrivning af gæld eller ydelse af ekstraordinære tilskud som led i en økonomisk sanering af en virksomhed, ligesom der åbnes mulighed for ydelse af konsulentbistand til alle erhvervsvirksomheder. Loven skal senest tages op til revision efter 3 år. De nærmere retningslinier for den fremtidige administration af de ændrede støtte regler, specielt om graduering af støtte satserne, samt nærmere regler for anvendelse af rentetilskudsordningen, vil blive fastsat ved bekendtgørelse.

Forslaget er vedtaget af Grønlands landsråd i oktober dette år, ligesom det er notificeret over for EF-Kommissionen.

Idet jeg i øvrigt nærmere henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg hermed tillade mig at anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Jeg skal desuden tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov for Grønland om arealanvendelse, byudvikling og bebyggelse.*

De seneste års udvikling inden for industri, håndværk og boligbyggeri i Grønland har skabt et stærkt behov for planlægning og kontrol med udnyttelsen af arealer, først og fremmest i byerne, men også uden for disse. Ligeledes medfører den begyndende turisme og de kommende års efterforskning og udnyttelse af mineralske forekomster et øget behov for kontrol med udviklingen.

Det foreliggende lovforslag opretholder den hidtidige retstilstand, hvorefter der kræves tilladelse af en offentlig myndighed til at tage areal i brug. Herudover tilsigter forslaget at tilvejebringe en lovhjemmel for landsplanlægning og byplanlægning samt til at udfærdige forskrifter for bygningers opførelse og konstruktion. Det er endvidere ved lovforslagets udarbejdelse søgt at overføre væsentlige principper fra den danske byplanlovgivning, loven om lands- og regionplanlægning og loven om by- og landzoner i en for det grønlandske samfund egnet form. Der er således lagt vægt på, at der gennem lovens administration kan varetages hensyn, der i særlig grad skal sikre det lokale grønlandske samfunds udvikling og muligheden for at træffe beslutninger i egne anliggender.

Den eksisterende og forventede ledighed blandt grønlandske arbejdstagere gør særlige foranstaltninger påkrævede, og det er derfor hensigten, at der gennem fastsættelsen af vilkår for tilladelse til udnyttelse af arealer i så vidt omfang som muligt skal tages hensyn til den lokale beskæftigelse og det lokale erhvervsliv.

De særlige klimatiske, geografiske og befolkningsmæssige forhold i forbindelse med den hastige industrielle og kommercielle udvikling i Grønland tilsiger, at der gennemføres en omfattende planlægning for en hensigtsmæssig udnyttelse af landsdelens arealer og naturressourcer. Mangel på planlægning vil kunne medføre uoprettelige skader på dyre- og plantelivet i det sårbare grønlandske miljø og vil kunne blive årsag til kostbare fejlinvesteringer for såvel private som det offentlige.

Forslaget er vedtaget af Grønlands landsråd i foråret 1976, og der er i videst muligt omfang taget hensyn til landsrådets ønsker om forslagets indhold og udformning. Et fra grønlandsk side fremsat ønske om en bestemmelse om ydelse af erstatning for de tab, en mere ubestemt kreds af personer eventuelt påføres

[Ministeren for Grønland.]

som følge af, at et areal udnyttes på en anden måde end hidtil, har jeg imidlertid ikke fundet det rigtig at imødekomme, idet en sådan regel efter min opfattelse vil blive overordentlig vanskelig at administrere og må formodes at give anledning til et urimelig stort antal erstatnings-sager for domstolene.

De problemer, en råden over arealer måtte medføre for en hidtil kollektiv udnyttelse, må forventes at kunne løses konkret.

Idet jeg i øvrigt nærmere henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg hermed tillade mig at anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ninn-Hansen) (KF):

Hermed har jeg den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om anvendelse af kernekraft som energikilde i Danmark*.

Forslaget er identisk med det af regeringen fremsatte forslag i samlingen 1975-76, og årsagen til dets fremsættelse er, at regeringsforslaget trods sin hastende karakter ikke blev gennemført i sidste samling og stadig ikke er genfremsat.

Om forslagens hastende karakter sagde handelsministeren ved fremsættelsen i sidste samling bl. a.:

»Vi må se i øjnene, at den energikilde, som vi i øjeblikket er næsten 100 pct. afhængige af, produceres og handles under forhold, der ligger uden for det danske samfunds indflydelse, og vi må indrette os på, at olien vil blive en stadig knappere og stadig forholdsmæssigt dyrere energikilde.

Intet land – industrialiseret eller på udviklingsstadiet – tør lade disse problemer ligge. Energipolitikken er blevet et centralt led i landenes økonomiske og sociale politik.

Dette har særlig gyldighed for Danmark, hvis hele situation desværre i enestående grad er udsat. . . .

Tiden er nu inde til, at folketinget vurderer og tager stilling til vor energipolitiske fremtid. . . .

Den eneste nye energikilde, vi i dag umiddelbart kan gå i gang med at udnytte, er kernekraften. Der er her tale om en energikilde, hvis teknik er kendt, og hvis produktionsapparat og brændstofbasis er kommercielt tilgængelig. En beslutning om opførelse af kernekraftværker her i landet giver således en aktuel mulighed

for i løbet af 10-15 år i væsentligt omfang at nedsætte el-produktionens afhængighed af olie og kul. . . .

Regeringen har afvejet de med kernekraftens anvendelse forbundne problemer og er herefter af den opfattelse, at også Danmark må tage denne energikilde i anvendelse. Regeringen finder, at de miljø- og sikkerhedsmæssige spørgsmål er tilstrækkeligt belyst. . . .

Det danske samfund kan ikke fortsat tillade sig at afvise anvendelse af kernekraft som energikilde, og slet ikke, når henses til vores næsten totale olieafhængighed. I dette perspektiv må også tages i betragtning, at de lande, vi normalt sammenligner os med, og som vi samarbejder med om de internationale energiprogrammer, for længst har taget denne energikilde i anvendelse.«

Ved fremsættelsen erklærede regeringen endvidere, at den måtte »finde det nødvendigt, at der nu træffes beslutning om den foreslåede energipolitiske målsætning og om de elementer i planen, som kan give et fast grundlag for de kommende års energipolitik.«

I bemærkningerne til regeringsforslaget var det fremhævet, at statsministeren i sin åbnings-tale til folketingsåret 1975-76 anførte, at tinget ville få lejlighed til at tage stilling til anvendelsen af kernekraft som energikilde i Danmark senere i folketingsåret 1975-76.

Det var også allerede dengang på høje tid, at Danmark skulle sætte arbejdet med opførelse af atomkraftanlæg i gang, for næsten alle andre lande var – som handelsministeren også erkendte det – i fuld gang. Men alligevel standsede regeringen op i sidste øjeblik. Og siden har vi end ikke set det her i folketinget. Det er simpelt hen ikke blevet genfremsat.

Det er uhyre sjældent, at et forslag, som en regering har investeret så mange kræfter og så megen overbevisning i, simpelt hen lægges i skrivebordsskuffen.

Det er en forsinkelse, der vil koste dyrt. Man forhaler udviklingen. Man hindrer en nødvendig planlægning og udbygning, der skal sikre danske borgeres levestandard i kommende årtier.

Da vi i det konservative folkeparti har fundet det nødvendigt, at beslutningen om atomkraft træffes så hurtigt som muligt, har vi besluttet at fremsætte dette lovforslag – efter at vi først gentagne gange har bedt regeringen om at genfremsætte det. Da regeringen åbenbart ikke har kunnet skabe flertal i sin folketings-